

LES LLEIS SOCIALS NO ES COMPLEIXEN

Editorials

Borses de treball

A últims de la setmana passada al Parlament s'ha ratificat un conveni internacional que fa referència a les oficines de col·locació. El titular de la cartera de Treball ha fet les següents manifestacions a la sessió del Congrés: «Les lleis espanyoles de col·locació s'han avançat als preceptes del conveni, i, per tant, aquest no ens imposa cap obligació nova.»

Certament les Corts Constituents, que es diferencien de les actuals pel rendiment de treball, van aprovar diverses lleis socials presentades pel nostre company Largo Caballero en profit de la classe treballadora, i entre aquestes hi havia la llei de Col·locació Obrera de 27 de novembre del 1931. La llei, doncs, existeix, i no pas per aquestes Corts, que no han hagut de fer cap esforç per ratificar un acord de la Conferència Internacional del Treball del 1933, però el que no existeix és el compliment de les lleis. ¿Està segur el senyor ministre que la ratificació no ens imposa cap obligació? Almenys la de fer-les complir. ¿Està segur que tots els ajuntaments consignen en pressupost les quantitats per a la instal·lació i funcionament de l'oficina de Col·locació Obrera (Borsa del Treball) segons determina l'article addicional de la referida llei, sense el qual requisit no poden ésser aprovats els pressupostos municipals per les autoritats competents? Potser que demanés una relació, als delegats de treball de totes les províncies, dels ajuntaments que no ho han fet. ¿Està segur que allà on hi ha instal·lades aquelles Oficines de col·locació funcionen d'acord amb el que disposa la llei i amb la corresponent Comissió Inspectora composta de patrons i obrers? Potser que ordenés una inspecció i que passessin per la Borsa Municipal de Treball de Barcelona.

Som mal educats

Els lectors ens prendran per mal educats, i tindran raó. La setmana passada vam comparar-nos sense ni dir-los bon dia. Els hem quedat a deure aquest simple salut, i també altres coses que els volíem dir després d'una absència llarga i dolorosa. No pas que no tinguéssim el bon desig de complir els deures rituals i d'encetar plenament la nova conversa; però de vegades hi ha tant de soroll que no se't pot sentir la veu.

Pel mateix motiu, molts amics han rebut amb retard la nostra visita. Eren els accidents de la circulació que pel camí ens retenien.

Així i tot, ja ens heu vist, ja hem tornat a trobar-nos. No havíem pas de passar-vos tarjeta perquè sabéssiu qui som. Ens vàreu reconèixer de seguida pel to, per la fesomia, per les coses que teníem a evocar i a recordar-nos mútuament. Vau veure de seguida, pensem, que érem nosaltres mateixos. Tots plegats som com una gran família, i la nostra expansió es pot passar de

paraules en la tristesa i en la joia.

Per això han arribat els nostres mots —fins els no pronunciats— a tots aquells que els esperaven. Sobretot han arribat a aquells que són carn i sang de nosaltres, glòria viva.

No ens retreguen, doncs, el gest sorrut de no haver dit bon dia. Un company anarquista sincer ens deia una vegada que la urbanitat és sovint una falta d'educació. Altrament, no som sols a tenir mala educació: vàrem donar el bon dia, en dues paraules, a la premsa barcelonina, i la premsa catalana i independent, amb rares excepcions, sobretot de periòdics lligats a nosaltres per actuacions comunes, ni tan sols va esmentar el nostre retorn ni menys ens van correspondre el salut. Es veu que això d'ésser una mica salvatge també pot fer senyor.

Es clar que la cosa tampoc no ens dol gaire. Al capdavall, només silenciem allò que ens desagrada. Freud en diu alguna cosa.

L'obra de les Corts

Ahir s'havia de resoldre en el Consell la crisi latent; en aparèixer nosaltres, segurament la solució ja és coneguda. No som ni optimistes ni pessimistes; la lògica no compta de dos anys ençà en la política espanyola;

Vejam qui cridarem, ara!

La unió del proletariat

El marxisme, que no és una doctrina immutable ni completa i que per això ha sofert modificacions i li han calgut aclariments conté, no obstant, algunes veritats incontrovertibles i alguns principis lapidaris dels quals la humanitat no es podrà mai desprendre.

Un d'aquests principis immovible és el de la unió del proletariat. La frase *proletaris de tots els països, uniu-vos*, és un principi axiomàtic i aquell que s'hi oposi no pot, en bona doctrina, ni anomenar-se marxista ni simplement amic del proletariat.

Si no hagués estat oblidat aquest principi no hauria esclatat la guerra del 1914, i la nova guerra que ja flota en l'ambient esclatarà, precisament, perquè no serà acatat aquest principi pels proletaris del països futurs bèl·ligerants. Els proletaris no tenen pàtria, i si els moviments obrers no claven aquest lema a l'ànima de llurs afiliats només serviran per a portar-los a ésser pilars de reforç de l'organització social d'avui i per a fer-ne carn d'exploatació en primer terme i carn de canó després.

Per a obeir a aquest principi fou creada la Internacional. Una organització universal a la qual havien de pertànyer, agrupades federativament, totes les organitzacions obreres, per tal d'anar a una acció conjunta en les ac-

Dos decrets

Gairebé totes les lleis socials de la República comencen d'aquesta manera: «El Presidente de la República Española.

A todos los que la presente vieren y entendieren, sabed: Que las Cortes Constituyentes, en funciones de soberanía Nacional, han decretado y sancionado la siguiente LEY.» Acaben de la següent manera: «Mando a todos los ciudadanos que coadyuven al cumplimiento de estas leyes; así como a todos los tribunales y Autoridades que las hagan cumplir.» Malgrat tot la *Gaceta* del 15 de febrer publica un decret del ministre de Treball, senyor Anguera de Sojo, suprimint les delegacions provincials de Treball que estableix la llei de 13 de maig de 1932. ¿Des de quan un decret anul·la una llei? El preàmbul de la llei diu: «A los que vieren y entendieren.» ¿Es que el senyor ministre no hi entén? Tot un jurista com el senyor Anguera no ha de fer aquestes coses.

Però hi ha més: amb data de 22 de març publica un altre decret en virtut del qual es fixen normes per a la presentació de les demandes als Jurats Mixtos

del Treball. Aquest decret aparentment inofensiu és d'una mala intenció que fa dubtar de la bonafat humana encara que es peguin cops de puny al pit. En virtut del que disposa aquest decret, quan un obrer presenti una demanda al Jurat Mixt haurà de presentar a la vegada totes les reclamacions que cregui lícit fer al patró; de no fer-ho així podrà el dret a presentar-les posteriorment. Suposem que un obrer és acomiadat amb justa causa segons els termes de la llei, manca de feina per exemple, i que en sol·licitar el certificat de treball al patró aquest es nega. Aleshores l'obrer, acollint-se a la Llei de Contracte de Treball de 21 de novembre del 1931, demanda al patró al Jurat Mixt per aquest sol aspecte i un cop resolta aquesta demanda l'obrer s'assabenta que té dret a reclamar

Passat per la censura

diferències de salaris perquè no cobrava el jornal establert a les bases de treball o bé hores extraordinàries o l'augment reconegut a la llei per aquestes o bé qualse-

vol altre avantatge reconegut per les bases de treball. Doncs bé, després d'haver fet la primera demanda, si no va fer constar les altres ja no té res a fer. ¿Les lleis per què serveixen, doncs? La de Contracte de treball en el seu article 94 estableix que: «Les accions derivades del contracte de treball que no tinguin assenyalat termini especial prescriuran al cap de tres anys del seu acabament». Termini especial el té assenyalat el comiat: cinc dies de temps després de verificat aquest, però la reclamació de salaris és fins al cap de tres anys. L'article 1967 del Codi Civil diu que les accions dels menestrals, criats i jornalers per reclamar el pagament de llurs serveis prescriuen al cap de tres anys. Però el senyor Anguera de Sojo no es dóna per assabentat i per decret està destruint les minses garanties dels proletaris. I montro fa aquesta feina demolidora els homes de la situació van predicant pel país les bondats del seu sistema de govern de protecció envers els treballadors. Però aquests ja saben a què aténir-se.

M. MARTINEZ CUENCA

Molt important

En l'edició anterior, per un error involuntari, vam donar com a adreça de JUSTÍCIA SOCIAL la del carrer Angeles López de Ayala, 23, i havia d'ésser el número

10

del mateix carrer.

EPOCA IV - NUM. 2
BARCELONA
30 de març del 1935

PREU:
20 cènt.

Redacció i administració:
A. López de Ayala,
10, principal
(BARCELONA - SANTS)